

Mira, kalapban

Egyik délelőtt — úgy tizenöt évvel ezelőtt — törzshelyére, az Egyetem presszóba igyekezett, amikor egy ismeretlen megszólította, és azt kérdezte, volna-e kedve filmszerepet vállalni? Dehogyan akarok statisztálni — mondta. Nem statisztálás, szerep! Igazi szerep! Egy kicsit szabadkozott, azután elvállalta, és ő lett Huszárík Szindbádjában a gazdag özvegy.

Amikor először láttam, ugyancsak az Egyetem presszó felé igyekezett. Óriási, piros kalapot viselt, az arcán fehér púder, a szeme körül lenn is, fenn is egy-egy fekete csik, szája élénkpirosra festve. A különös jelenség lassan vonult a rohanó emberek között, mozdulataiból derű és nyugalom sugárzott. Ezután még többször láttam — többnyire ugyanott — és reméltem, egyszer megismerkedünk, majd csak összehoz vele a jó szerencse.

Összehozott. Beszélgetéseink során megtudtam, hogy még soha életében nem unatkozott; hogy két férje volt, festőművész mind a kettő és az egyik jobb, mint a másik; hogy szeret sakkozni, és Krúdy-kötet a Szindbád szerep előtt nem volt a kezében; hogy a pezsgő a kedvenc itala és nincs az a pénz, amit el ne tudna költeni; hogy tizennégy éves korában a „Király Dijra”, „imádott” anyja rózsaszín kalapban és földig érő fekete taftruhájában vitte el; hogy az első — soha létre nem jött esküvőjére — nem érkezett meg, a délelőttöt jóízűen átaludta; hogy szereti a Hobót, Zoránt, és a

Bruce Lee-filmeket; hogy mai irodalmat nem olvas, de Sánta Ferencet ismeri és jóvágású férfinak tartja; hogy németül előbb beszélt, mint magyarul; hogy az Esti Hírlap hűséges olvasója, de furcsállja a „mai” világban ezt a sok nyafogást a magányról és a szenvedésről; s végül: hogy nincs rossz nap, csak jó és aki fáradt, feküdjön le, vegyen maga mellé egy kis süteményt, narancsot, egy jó könyvet, aztán aludjon egyet.

Ennyit tudtam meg róla. De, hogy vonzó egyéniségének mi az igazi titka, és derűjének mi az ára, azt nem sikerült megtudnom — mint az igazi titkok — titok ma- aztán aludjon egyet.

Annyi azonban bizonyos, hogy aki leül beszélgetni *Benkhard Mirával*, annak másképp múlik az idő. Az órák mutatói lassabban mozognak, néhány óra néhány percnak tűnik. A téren a buszok helyett, mintha fiákkerek mennének, az utcán a hölgyek híres fürdőhelyekről, a férfiak lovakról beszélnek. És egy púpos varrólány azt sűgja barátjának: „Miráért ketten is öngyilkosok lettek. Mira azért van, hogy megbosszulja, amit a férfiak ellenünk elkövettek.”

Ő pedig nagy kalapjában legyint és nevet. Öngyilkos férfiak? Ugyan! Az élet elmúlik, a férfiek meghalnak, a szeretők megöregednek, és a legszebb nő is megcsúnyul. Az élet olyan, amilyen — sűt a nap vagy nem sűt —, de nincs rossz nap.